

یوسف سودا مُوشه

بعد ازُو که اسرائیل، یعنی یعقوب، دَ سرزمینِ کِنعان پَس آمد اسحاق فَوَت کد و بچّه های شی عیسو و یعقوب اُو ره دَفن کد.

اسرائیل، یوسف ره از دیگه اولادای خُو زیادتر دوست دَشت. اُو بخشه یوسف یگ جیلکِ خوب جور کده بُود. و هر وختِ که برارای یوسف کارِ خراب مُوکد، یوسف دَ آتَه خُو خبر میدد. ازی خاطر اونا از یوسف نَفرت کد.

یگ شاو یوسف خاو دید و صبای شی دَ برارای خُو گفت: ”ما دَ خاو دیدم که مو گندم قوده مُوکدی. قوده از مه راست ایسته بود و قوده های شمو دَ گردِ قوده از مه جم شده احترام کد.“ پس برارای شی از اُو غدر بد شی آمد و گفت: ”آیا تُو میخای پادشاه شنی و دَ سر از مو حکومت کنی؟“

بعد ازُو یوسف یگِ خاوِ دِیگه دید و گُفت: ” ما دَ خاوِ خُو
دیدمُ که آفتو، ماه و یازده سِتاره دَزمه تعظیم کد. ”
امدفعه حتی آتِه شی اُو ره سرزنش کد.

یگِ روز اسرائیل، یوسف ره دَ دَشت رَیی کد تاکه بِنگره
که برارای شی و مالای شی چطور استه. وختیکه برارای
شی از دُور دید که یوسف میه، اونا گُفت: ” اینه برارا!
امو آدمِ که دَ باره از مو خاو دیدد میه. بیید که اُو ره
بُکشی و دَ یگِ چاهِ خُشک بِندزی و دَ آتِه خُو بُگی که کدم
جانورِ دَرنده اُو ره خورده. ”

مگر رُئوبین گُفت: ” اُو ره نَکشی و خُون شی ره نَریزی،
بَلکه اُو ره دَ مَنه اُمی چاهِ که دَمزی بیابونی استه
بِندزی. ” رُئوبین قَصد دَشت که اُو ره پَسان از چاه نِجات
بدیه.

وختیکه یوسف پیش ازوا رَسید اونا دَ بله شی حَمله کده

اُو رِه دَ مَنے اَمزُو چاهِ بے آو اَندَخت. اولغہ تِلہ یِگ کاروان رِه هُوش کد که سُون طرفِ مِصر رِی بود. و یَهُودا دَ بَرارای خُو گُفت: ”کُشتونِ بَرار مو بِلدے از مو چی فایده دَره؟ یِگ مو از یِگ پُشت و کمر استی. بید که یوسف رِه دَزی تَجارا سَودا کنی.“ و اونا یوسف رِه دَ بَیست سیکِه نُقره دَزوا سَودا کد. غَیتیکه رُئوبین پَس آمد، دید که تَجارا یوسف رِه خَریده سُون مِصر بُرده.

پَس بَرارای شی یِگ تُکه رِه کُشته، خُون شی رِه دَ جیلکِ یوسف مَلید و اُو رِه دَ پِیش آتِه خُو بُرده گُفت: ”ای جیلکِ رِه مو دَ صحرا پَیدا کدے. توخ کو، ای اُمُو جیلکِ بَچّه تُو نیه؟“

یعقوب جیلکِ رِه شِنخت و چِیغ زد: ”آرے، ای اُمُو جیلکِ بَچّه مه یه. حَتماً یِگو حیوانِ وَحشی اُو رِه پاره کده و خورده!“ و یعقوب غدر روزا رِه بِلدے بَچّه خُو غَم گِرِفت و هیچ کس نَمیتَنست اُو رِه دِلداری بدیه.

دَمُو غَيْتِ تُّجَارَا دَ مِصرِ رَسِيدِ وِ يوسُفِ رِه دَ يِگِ صَاحِبِ مَنصَبِ
 دَ نَامِ فوطِيفارِ سَوداِ كَد. وِ خُداوندِ قَنجِيعِ يوسُفِ بَودِ وِ
 اُو رِه دَ هَرِ كَارِ كَامِيَابِ مُوكَد. مَالِكِ يوسُفِ اِی رِه دَيدِ وِ
 يوسُفِ رِه نَاطِرِ خانِهِ خُو مُقَرَّرِ كَدِه تَمَامِ دارائِیِ خُو رِه دَزُو
 تَسَلِيمِ كَد.

يوسُفِ يِگِ آدَمِ خَوشِ هَيِكلِ وِ خَوشِ قَوارِهِ بَود. وِ بَعدِ ازِ چَندِ
 وَخْتِ خاتُونِ مَالِكِ شِی دَ يوسُفِ دِلِ گَرمِ شُدِ وِ گُفْتِ ، ” بَيا ،
 قَدِ مِهِ هَمبِستَرِ شُو!“ مِگَمِ يوسُفِ گُفْتِ كِه ” مَالِكِ مِهِ اِيقَسِ
 اِعتَبَارِ دَزَمِهِ دَرِهِ كِه هَرِ چِيزِ خانِهِ خُو رِه دَزَمِهِ تَسَلِيمِ
 كَدِه. ما چِطُورِ مِی تَنَمِ اِی گِناهِیِ كُئِه رِه كَنَمِ كِه اَمِ خِلافِ
 مَالِكِ مِهِ اسْتِه وِ اَمِ خِلافِ خُدا؟“

وختِيكِه يوسُفِ تورهِ شَيطَانِیِ شِی رِه قَبُولِ نَمُوكَدِ يِگِ رَوزِ
 خاتُونِ فوطِيفارِ دَ كَالایِ يوسُفِ چَنگِ اَندَخْت. لِيكِنِ يوسُفِ
 دُوتا كَد. اُو زَنِ چِيعِغِ زَدِ وِ دَ نَوكَرایِ خُو گُفْت: ” اِی غُلامِ

عبرانی میخواست دَزمه دِست دِرازی کُنه.

وَخْتِيكَه فوطِيفار توره زَن خُو ره شِنْد اُو غدر قار شي آمد و
يوسف ره گِرَفْتَه دَ بَندي خانه اَنَدخت. ليكن خُداوند يار
يوسف بود و اُو ره دَ نَظَرِ رَئِيسِ بَندي خانه مُحترَم جور كد.
بعد از اُو رَئِيسِ بَندي خانه بَندي ها ره دَ دِستِ يوسف
تَسْلِيم كد كه يوسف خودشى تَمَامِ كاراى بَندي خانه ره
مُوكد.

يگ روز پادشاهِ مِصر دَ سِرِ رَئِيسِ ساقِيا و رَئِيسِ نانبايِيا
قار شُد و اونا ره دَ بَندي خانه اَنَدخت. يگ شاو آر دُوى شي
خاو دِيد و دَ روزِ دِيكِه شي اونا خاو خُو ره دَ يوسف گُفت.

و خُدا معنای خاوِ ازوا ره دَ يوسف واضيح كد و يوسف دَ
رَئِيسِ ساقِيا گُفت: ”تا سه روز پادشاه تُو ره از بَندي
خانه آزاد كده دُوباره ساقى خُو جور مونه.“ و بعد ازو
يوسف دَ رَئِيسِ نانبايِيا گُفت: ”بعد از سه روز، پادشاه

مِصر سر توره از تن تُو جُدا کده دَ دار اوزو مونه. ” و سه روز بعد تمام چیزا امو رقم که یوسف تعبیر کده بُوود پوره شد.

دُو سال تیر شد و یوسف تا اُو غیت دَ بندی خانه مند. اوخته پادشاهِ مِصر دُو خاو دید. اُو از خاو بیدار شده غدر پَریشو بود و تمام جادوگرا و دانشمندی مِصر ره حاظِر کد تا که خاوهای شی ره تعبیر کُنه. مگم هیچ کس نتَنِست. دَ اُو غیت رئیسِ ساقیا یوسف ره دَ یاد خُو اُورد و چیزای که پیشتر تیر شده بود دَ پادشاه گُفت. پادشاه یوسف ره از بندی خانه کوی کده گُفت: ” ما شِندُم که تُو میتنی خاو ره تعبیر کنی. ”

یوسف گُفت: ” صاحب، ما نَمیتَنم. لیکن خُدا ای خاوا ره بِلدے تُو نیک تعبیر مونه. ”

بعد ازُو که یوسف خاوا ره از پادشاهِ مِصر شِند، اُو گُفت:

”خُدا دَ پادشاه نِشو مِیدیه که دَ مُدَّت هفت سالِ آینه دَ سرزمینِ مصر پَریمونی مُوشه. مگم دَ مَنه هفت سالِ دیگه ایطور یگ قحطی سَخْت میه که مَرْدُمِ مصر سالهای پَریمونی ره پُرْمُشت مونه.

ما پیشنهاد مُونم که پادشاه یگ نفرِ دانا و حَکیم پَیدا کُنه و اُو ره اِختیاردارِ تمامِ سرزمینِ مصر مُقَرَّر کُنه تا که دَ هفت سالِ پَریمونی از پنج یگ حاصلاتِ کِشتِ مَرْدُمِ ذخره شُنه و مَرْدُمِ دَ هفت سالِ قحطی تباہ نَشُنه.

و پادشاهِ مصر دَ یوسف گُفت: ”چون خُدا تعبیرِ خاواره دَزتو نِشو دَدَه، پس داناترین و حکیمترین آدم تُو استی. ما تُو ره سرپرستِ قَصر خُو مُقَرَّر مَوکُنم و تمامِ مَرْدُمِ باید تُو ره اِحترام و اِطاعت کُنه. ذخیره کدونِ غلّه دَ سالهای پَریمونی دَ دِست از تُو یه، تا که دَ سال های قحطی مَرْدُمِ از بَین نَرُوه.”

دَزی رقم وختیکه یوسف سی ساله بود اُو حاکمِ سرزمینِ مصر تَین شد.